

Kürt Ulusal Hareketi ve Geçmişle Yüzleşmenin Dayanılmaz Ağırlığı 2012-12-05 11:07:00

Devamı..

Ahmet Türk'ün ve Murat Karayılan'ın Açıklamaları

Yukarda Süryanileri hedef alan saldırıların artmasıyla Ahmet Türk'ün ve Murat Karayılan'ın açıklamalarının birbirleriyle sıkışıkya ilişkili olduğunu söylemiştim. Burada, bu iki olgu arasında, birinin diğerine yol açması anlamında bir neden-sonuç bağlantısı olduğunu söylemiyorum elbet. Daha çok bu iki olgu arasında tarihsel ve güncel bir bağ, bir örtüşme, bir üstüste gelme olduğunu söylemek istiyorum. Bu olgular herşeyden önce, Kürt ulusal hareketinin gerek Süryani halkına ve diğer ezilen halklara, mezheplere ve toplum katmanlarına ve gerekse değişik milliyetlerden işçilere ve diğer sömürülen emekçilere karşı sahici bir devrimci duyarlılık sergilemediğini açığa vuruyor. İkincisi bu olgular bu hareketin, kendi tarihiyle yüzleşmediğini, yüzleşemediğini de bir kez daha açığa vuruyor. Ben bu duyarsızlık, yüzleşmeden kaçınma ve görmezden gelme tutumunun hiçde rastlansal bir nitelik taşımadığını düşünüyorum. Bunun temelinde iki faktör yatıyor. Bunlardan birincisi PKK'nın, siyasal ufku ulusal bağımsızlıkla, hatt onun da gerisinde olan "demokratik özerklik"le sınırlı olması ve bu örgütün sınıfların ve sınıf çelişmelerinin ortadan kaldırılmasını asla hedeflememesidir: PKK'nın programı, kapitalist bir Kürdistan kurma programıdır. İkincisi ise, PKK'nın Türk burjuvazisi ve devleti ile gerici bir bağlaşma kurma stratejisidir. Bu da Kürt ulusal hareketinin Hamidiye Alaylarının ve Kürt korucularının bu kirli gelenek ve mirasını kesin bir biçimde reddetmediği ve Kürt halkını Osmanlı-Türk gericiliğine yedekleme düşüncesine kapıyı açık tuttuğu, hatt bunu istediği anlamına gelmektedir. Bu konuyu aşağıda bir kez daha ele almak kaydıyla şimdilik bir yana bırakacak ve beni bu yazıyı yazmaya iten ikinci olguyu ele alacağım.

Anımsanacağı üzere Demokratik Toplum Kongresi Eşbaşkanı Ahmet Türk 8

Haziran'da, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın bu tarihten bir kaçgün önce, Kürtler'i "kalles" olarak nitelemesine sert bir biçimde karşılık vermişti. (3) Gazete haberlerine göre Türk şunları söylemişti:

"Tarihteki Kürt ve Türk ilişkilerine bakmak istiyorum. 1071 yılında Bizanslılara karşı Selçuklular Anadolu'ya geçerken Anadolu'ya Selçukluların yerleşmesine neden olan Malazgirt savaşından söz etmek istiyorum. Bugün hlen resm tarihe baktığınızda işte diyor 'Alparslan iki rekat namaz kıldı. Rüzgr ters esti ve galibiyet elde edildi.' Oysa ki orada 10 bin Kürdün, Selçukluların, Müslümanların yanında yer almasıyla savaşın kaderi değişti. Ve Anadolu Selçuklulara açılmış oldu. Yine Yavuz Sultan Selim döneminde Safevler ve Osmanlılar arasında savaş yaşanırken İdris-i Bitlis Kürt beylerini toplayarak Osmanlıların yanında yer alarak Safevlerin Anadolu'yu işgalini deta engelledi. Yine Bağdat seferi yapılırken, Kürt beyleri ile toplantı yapan o zamanki padişah Kürtlere bazı güvenceleri vererek Bağdat kuşatmasına Kürtler katıldı. 1. Dünya savaşında Osmanlı devleti tamamen yıkılmış. Bir tarafta Balkanlardan, Arabistan'dan bağımsızlık, özgürlük sesleri ortaya çıkmış ve burada her halk hakkı olan, kendini yönetme iradesini göstermiş. O dönemde Kürtler bir araya geliyor. Ve Seyid Abdulkadir bir açıklama yapıyor. 'Böyle bir günde herkesin Osmanlıya düşman olduğu bir dönemde bin yıldır birlikte yaşadığımız kardeşlerimizi arkadan hançerlemek doğru değildir' diyor. Bütün bunlar ortada iken kimse Kürt halkına, Kürt siyasetçisine 'Kalles' diyemez." (Demokrat Haber, 8 Haziran 2012) Yani Ahmet Türk kendi feodal beylerinin komutası altındaki Kürt halkının Bizans'a karşı Selçukluların, Safevlere -ve Anadolu'nun Alev Türkmen halkına- karşı Osmanlı'nın, - Bağdat'ın fethi için- İran'a karşı Osmanlı'nın, bağımsızlık ve özgürlük isteyen Balkan ve Arap halklarına karşı bir kez daha Osmanlı'nın yanında yer almasını ve onların çıkarları için savaşmasını ve kanını dökmesini olumluluyor. O bunu, "Kürt-Türk kardeşliği" olarak niteliyor ve Kürt halkının ve Kürt siyasetçisinin "kalles" olmadığının kanıtı sayıyor! Bununla da yetinmeyen Türk, İdris-i Bitlis gibi bir işbirlikçiler şahını yüceltmek için, başka gün kalmamış gibi, bir dizi ilde HES projelerini sürdüren Kiler Holding'in sahibi Nahit Kiler'in kardeşi AKP milletvekili Vahit Kiler'in Piyer Loti tepesinin adının İdris-i Bitlis tepesi yapılmasını önerdiği günü seçmişti. Oysa, Vahit Kiler'in bu önerisinin, onun kişisel bir girişimi olmadığını, bunun bir yandan AKP hükümetinin Kürtler'e nasıl baktığının bir göstergesi olduğunu, bir yandan da aynı hükümetin Alev-düşmanı ve Hristiyan-düşmanı ruh hlini yansıttığını tahmin etmek için siyaset dehası olmaya gerek yoktu. Ahmet Türk, İdris-i Bitlis'ye sahip çıkmak suretiyle,

sadece Alevlerle Kürt ulusal hareketi arasındaki acıyı büyütmeyle çalışan Türk gericilerinin ekmeğine yağ sürmekle kalmıyor, aynı zamanda bu kişiyi -haklı olarak- "hain" sayan genel Kürt ilerici kamuoyunu da karşısına alıyordu.

KCK Başkanı Murat Karayılan ise 12 Haziran'da Fırat Haber Ajansı'nda yayınlanan bir yazısında şöyle diyecekti:

"Bugün herkesin malmudur, Ortadoğu kaynıyor, Ortadoğu'da sistem çöküyor ve bir yeniden yapılanma süreci gündemdedir. Biz Kürtler de bu süreçte statü olarak Türkiye ile birlikte yer almak istiyoruz. Ama Türkiye bunu kabul etmez ve reddederse biz o zaman farklı yol ve yöntemlerde tabi ki derinleşmeyi esas alacağız.

"Biz barış ve çözüm istedik. Biz çözüm için çataları en olmasigereken noktalara çektik. Bunun için ciddi çabalar sergiledik. Önder Apo yıllardır bunun için çaba sergiliyor. Türk-Kürt birliğini teorileştiren, bunun teorisini kuran, demokratik cumhuriyet eksenini bir teorik bilince dönüştüren Başkan Apo'dur ve biz bunu samimice uygulamak istedik." ("İmralı'yı Sollayarak Yumuşama Olmaz", ANF, 12 Haziran 2012)

Bu açıklamaları Avni Özgürel'in Murat Karayılan'la röportajı izledi. Haziran ayının ortalarında yayınlanan bu röportajda Karayılan şöyle diyordu:

"Bu devlet nasıl oluştu? Siz tarihçisiniz, daha iyi bilirsiniz, cumhuriyetin kuruluş sürecinde ortaklaşma oldu. Daha eskisi de var yani.. Bunun 1071'i var, Yavuz Sultan Selim dönemi var. Yani Kürtler ve Türkler'in yan yana geldiğinden bu yana bir dostluk vardır."

Özgürel'in, "Dostluktan öte kader beraberliği" biçimindeki müdahalesinden sonra Karayılan sözlerini şöyle sürdürüyordu:

"Aynen. Osmanlı Devleti'nin her hamlesinde Kürtlerin de aktif katılımı temelinde başarılar sağlanmıştır. Yani geçmişe dayalı bir birliktelik var. Cumhuriyet kuruluş sürecinde de bu birliktelik Atatürk'ün Erzurum'a gelişi, Kürtlerin katılması, Kürtleri korumayı üstlenmesi, sonra biliyorsunuz. O süreç başladı...

"Şimdi biz diyoruz ki.. Bak, mesela Başkan Apo'nun önemi şu Başkan Apo ilk kez bir Kürt lider olarak Türk-Kürt birlikteliğinin teorisini ortaya atmıştır. Yani bunu taktik olarak değil, bunu teorileştirmiş. Bunun üzerine kitaplar yazmış. Niye birlikte olmalıyız olgusu üzerine, yani bunu ideolojik bir duruşa dönüştürmüştür, bir de bu var...

"Mesele çözülürse bundan Türkiye kazanır. Devlet niye bu noktaya gelmiyor, onu anlamıyorum." Türkiye'yi yönetenlerin Kürtleri bir vasal, her zaman kendilerine boyun eğmeye, kendilerinin önderliğini kabul etmeye hazır bir topluluk olarak gördüklerini, PKK yöneticilerinin her vesileyle yineledikleri "kardeşlik" ve "birliktelik" önerilerinin Türk gericilerinin bu kanısını pekiştirmekten başka bir anlama gelmediğini kavrayamayan Karayılan'ın bu son sözleri aslında traji-komik bir nitelik taşıyor. Ahmet Türk'ün söylediklerini yineleyen ve onun mantığınınaylayan Karayılan, Ortadoğu'da sistemin çökmekte olduğunu ve "bir yeniden yapılanma süreci"nin gündemde olduğunu ve Kürtlerin de "bu süreçte statü olarak Türkiye ile birlikte yer almak", yani Türkiye'nin politikasına eklemlenmek istediklerini belirtiyor. Kürt halkının, Ortadoğu sahnesinde meydana gelen değişiklik ve altüst oluşlardan bu halkın ulusal ve demokratik özlemlerini yaşama geçirmek ve Türk, Fars ve Arap devletlerinin ulusal boyunduruğundan kurtulmak istemesi, kendi yazgısınınbelirleme doğrultuda çaba harcaması ve kendi ulusal devletini kurmak için savaşım vermesi bütünüyle meşrudur. Dahası tutarlıdemokratizm ve enternasyonalizm değişik milliyetlerden sınıf bilinçli işçileri ve tüm devrimci güçleri, Kürt halkının bu savaşımınıdesteklemekle yükümlü kılar. Fakat dikkat edilirse ne Ahmet Türk, ne de Murat Karayılan Kürt halkının kendi yazgısınınbelirleme, yani ayrı devlet kurma HAKKINDAN söz etmektedirler. Kürt ulusuna Türk ulusundan daha düşük bir statü, ikinci sınıf ulus statüsübiçen ve ulusal eşitlik ilkesini reddeden bu anlayışın patent de, aşağıda göreceğimiz gibi Abdullah Öcalan'a aittir.

19-22 Temmuz'da Kuzey Suriye ya da BatıKürdistan'da, PYD (=Demokratik Birlik Partisi) başta gelmek üzere Kürt partilerinin, Suriye ordusunun geri çekilmesi ya da çatışmaya girmemesinden de yararlanarak Kürtler'in yoğun olarak yaşadığıbazı kent ve kasabalarda denetimi ellerine geçirmeleri, şaşırان Türk gericilerini bu gelişmelere öfkeli ve şovenist tepkiler vermesi, bu gerici anlayışın bir kez daha dile getirilmesine vesile oldu itti. Başbakan Erdoğan'ın ve diğer yetkililerin tehditleri üzerine Barış ve Demokrasi Partisi

Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş 26 Temmuz'da, Ankara'yı rahatlatmayamaçladığı anlaşılan bir açıklama yaptı. Demirtaş Abdullah Öcalan'ın, Ahmet Türk'ün ve Murat Karayılan'ın izinden giderek yaptığı açıklamada şöyle diyordu:

Türkiye, Kürtler'i kazanmalı, arkasına almalı. Hangi parti olduğuna bakmadan Kürt halkının tercihini muhatap almalı. Oradaki Kürtler'i düşman gören bir siyaset izlememeli. Bunu Irak'ta, Barzani'de gördük, yaşadık. Madem Türkiye'nin dış politikasında Esad kötü ve gitmesi gerekiyordu, madem Suriye'de halk ne istiyorsa oydu, o hâlde tutarlı olmak gerek. Türkiye Suriye'de Kürtler'e yaklaşımda hata yaparsa ciddi sorunlarla karşılaşır. Halkın isteğine ve tercihine saygı duyarsa manevra kabiliyeti artar. Suriye Kürtleri düşmanlaştırılmamalı. Topraklarında 20 milyon Kürt yaşayan bir Türkiye, komşusundaki Kürtler'le ilgili yapıcı söylem kullanmalı. Bunu yaparsa biz de destek veririz. PYD de Türkiye'nin işini kolaylaştıracak adımlar atar. Zaten PYD Türkiye karşıtı değiliz' diyor. Suriye'nin bölünmesini istemiyor. Kimsenin Sınırlar parçalansın, ulus devlet kuralım' talebi yok. Irak'taki, Suriye'deki ve kendi topraklarındaki Kürtler'in güvenini kazanan Türkiye bölgede çok önemli bir aktör olur. ("Türkiye, Suriye Kürtleri'ni arkasına almalı", AGOS, 26 Temmuz 2012) Yani Demirtaş Türk gericilerinin ABD, İsrail, Britanya, Fransa, Suud Arabistan vb. ülkelerin özendirilmesi ve kışkırtmasıyla Baas rejimini zayıflatma, Suriye'deki İslm gericileri destekleme, bu ülkede kendi nüfuzunu arttırma politikasını ve hatt bu ülkeye saldırmasını ve bu ülkede ABD-İsrail yanlısı bir kukla rejim kurulması için uğraş vermesini ve alkışlamakta ve onamakta ve ona Kürtler'in desteğini sunma girişiminde bulunmaktadır. Ama onun, Türk gericilerinden "küçük bir ricası" vardır: Türkiye, Suriye'deki ve Türkiye'deki Kürtler'i düşman gören bir siyaset izlememelidir! Nasıl olsa Kürtler sınırlar parçalansın, ulus devlet kuralım' talebi ile ortaya çıkmamaktadır! O hâlde telşlanmaya ve Kürtleri düşmanlaştırmaya hiç de gerek yoktur! Zaten, Kürt halkının " isteğine ve tercihine saygı duy"ması hlinde Türk burjuva devletinin "manevra kabiliyeti arta"cak ve "Kürtler'in güvenini kazanan Türkiye bölgede çok önemli bir aktör ol"acaktır.

Kürt ulusal hareketinin öteden beri ilkesiz, pragmatist ve oportünist taktikler izleyegeldiğini bilen gözlemciler, onun temsilcilerinin böylesi açıklamalar (ya da bazan bununla çelişir gözükken başka açıklamalar) yapmalarının pek de şaşırtıcı olmadığını bilecek durumdadırlar. Aslında bunun bir başka örneği de 17 Mart 2012'de, Türkiye'nin ve Türkiye Kürdistanı'nın bir dizi kentinde hemen

hemen hepsi marjinal çok sayıda İslm grubun yaptığı, "Suriye devrimi"nin birinci yıldönümünü anma gösterilerinde yaşanmıştı. Bu gösterilerin en önemlilerinden biri de Diyarbakır'da düzenlenmiş ve Van milletvekili BDP'li Aysel Tuğluk, Sur Belediyesi'nin BDP'li Başkanı Abdullah Demirbaş ile Kürt aydınlarından İbrahim Güçlü ve Sıtkı Zilan gibi isimler de bu eylemde yer almıştı. (Bkz. "Diyarbakır'da Suriye Halkına Destek Eylemi", Haksöz Haber, 17 Mart 2012) 'Suriye'de Katliamı Durdurun', 'Katil Baas Ordusuna Karşı Yaşasın Suriye Halkının Özgür Ordusu', 'İnsanlık Onuru Suriye'de Ölmesin', 'Golan İşgal Altında, Esad'ın Tankları Dera'da Hama'da Humus'ta', 'Esed Canavarını Durdurun', 'Diktatör Beşar Esad Katliam Zulüm Fesad', 'Baas Despotizmine de Emperyalist Müdahaleye de Hayır', 'Allah'ın Yardımıyla Zafer Yakındır' gibi sloganların atıldığı bu eyleme katılan İslm gruplar, Türk gericiliğinin Suriye'ye karşı güttüğü saldırgan politikayı destekliyor, ama yetersiz buluyorlardı. Bu eylem sırasında atılan sloganlarda olsun, gene bu vesileyle basın açıklamasında olsun Suriye Kürtleri'nin statüsüne ve meşru taleplerine tek sözcükle bile değinilmemesinin de gösterdiği gibi bu gruplar, Suriye Kürt halkının meşru taleplerini kabul etmeyen gerici Suriye muhalefetinin çizgisini savunmaktaydılar. O hde, Aysel Tuğluk ve Abdullah Demirbaş gibi isimlerin, Suriye'de radikal ve fanatik bir İslm rejim kurulmasını istemekle kalmayan, Suriye Kürtleri'nin meşru taleplerini kabul etmeyen ve hatt bazı istisnalar bir yana bırakılırsa Türkiye Kürtleri'nin meşru talepleri karşısında tamamen duyarsız olan bu grupların eyleminde ne aradıklarını sormak hakkımızdır. Devam edelim.

Tutarlıdemokrat ve enternasyonalistler, Kürt halkının meşru haklarını kararlılıkla savunurlar. Ancak onlar aynı zamanda Kürt halkının bu hak ve özlemlerini yaşama geçirme savaşımında bölge halklarıyla dayanışma içinde olmasını bekler ya da en azından Kürt halkının başka halklara karşı gerici bağlaşımlar içinde yer almamasını ve bölge halklarının başdüşmanları konumunda bulunan ABD emperyalizmi ve onun (Siyonist İsrail ve Türk gericiliği gibi) bağlaşıklarıyla aynı kampta yer almamasını isterler. Bu bakımdan, Irak Kürtlerini yöneten Barzani ve Talabani kliklerinin, faşist Saddam Hüseyin rejiminin devrilmesine yardımcı olmak için ABD'nin Mart 2003'de Irak'ı işgal etmesini aktif bir biçimde desteklemesi önemli bir hata olmuştur. Anımsanacağı üzere, Irak'ın işgaline karşı dünya ölçeğinde bir kampanyanın sürdürüldüğü bu koşullarda PKK da benzer bir tutum takınmıştı. Oysa Kürt işçi ve emekçilerinin, Kürt halkının gerçek çıkarları, gerek Osmanlı İmparatorluğu ve Türkiye içinde ve gerekse Ortadoğu ve dünya

arenasında ezen ulusların burjuvazisi, toprak ağaları ve devletlerinin, sömürgeci ve emperyalist devletlerin DEĞİL, ezilen ve sömürülen sınıf ve katmanların ve ezilen halkların ve onların siyasal öncülerinin yanında yer almasını gerektiriyordu ve gerektiriyor. Burada, Kürt feodal beylerinin bir bölümünün 19. yüzyılın ikinci yarısında ve 20. yüzyılın başlarında Ermeni, Süryani, Keldani, Ezid vb. halklarına karşı Osmanlı-Türk gericiliğiyle bağlaşma kurması ile Barzani ve Talabani kliklerinin 2003'de Irak halkı ve devletine karşı ABD ve ortaklarıyla bağlaşma kurması arasında bir benzerlik bulunduğunun altını çizmem gerekiyor. (Ermeni, Süryani, Keldani, Ezid vb. halklarının konumuyla Saddam Hüseyin rejiminin konumu arasında bir benzerlik olmadığı açık. Ancak ABD ve ortaklarının Irak'a karşı giriştiği saldırının esas hedefinin -geçmişte uzun süre kendisiyle işbirliği yapmış olan Saddam Hüseyin kliginden çok- Irak halkını boyunduruk altına almak, bu ülkeyi İsrail'in stratejik hesapları doğrultusunda zayıflatmak ve olanaklıysa parçalamak olduğu biliniyor.) Aynı husus, bu aşamada pratiğe geçmemiş olmakla birlikte, PKK'nın Ortadoğu halkları ve devletlerine karşı ABD ve -içlerinde Türkiye'nin de olduğu- ortaklarıyla bağlaşma kurma eğilimi için de geçerlidir. Şimdi bunun kanıtlarını görelim.

PKK ve "Türk-Kürt Birlikteliği"

Aslında PKK'nın siyasal çizgisinin özsel bir ögesi olan bu eğilim, Abdullah Öcalan'ın 15 Şubat 1999'da yakalanmasından önce olduğu gibi bu tarihten sonra da kendisini açığa vurmaktaydı. Kendisini ve Kürt halkının ulusal kurtuluş savaşımını neredeyse bütünüyle Öcalan'a endekslemiş olduğu izlenimini veren PKK Başkanlık Konseyi, Mahkeme Sürecinde Başkan Apo ile Daha Sıkı Bütünleşelim başlıkla açıklamasında şöyle diyordu:

Eğer TC devleti mahkeme sürecine olumlu yaklaşırsa, yani Başkan Apo'nun çalışmalarını temel sorun olan Kürt sorununun çözümünde tarihsel fırsat olarak görür ve bu temelde Kürt sorununun demokratik çözümüne yönelirse bu durum Türkiye potansiyelinin tamamen aktifleşmesine ve Kürt potansiyeli ile birleşmesine yol açacak... Bu durum yeni yüzyıla Türkiye'nin çok büyük bir atılım yaparak girmesi anlamına gelir... Bunun tersi olarak mahkeme sürecine

olumsuz yaklaşırsa, yani Başkan Apo'nun oluşturduğu çözüm şansı doğru değerlendirilmez ve Ulusal Önderliğimiz şahsında Kürt ulusal iradesi ezilmeye, katledilmeye, soykırımdan geçirmeye yönelinirse bu durum onlarca yıl sürecek olan bir Türk-Kürt düşmanlığının gelişmesine ve oluşan Türkiye potansiyelinin Kürdistan'daki savaşta tükenmesine yol açacaktır... (Özgür Politika, 7 Mayıs 1999, abc) "Türkiye potansiyelinin tamamen aktifleşmesine ve Kürt potansiyeli ile birleşmesine" sıcak baktığı anlaşılan PKK Başkanlık Konseyi bu açıklamasında şunu da belirtiyordu:

Tarihsel sorunları çözen güçlere yakışan büyük bir olgunlukla her türlü duygusal ve tahrik edici yaklaşımdan uzak durarak soruna çözümleyici yaklaşım göstermek büyük gelişmelerin önünü açacaktır... (aynı yerde, abc)

Tabii PKK Başkanlık Konseyi, Türkiye'nin potansiyelinin tamamen aktifleşmesine, yeni yüzyıla Türkiye'nin çok büyük bir atılım yaparak girmesine yardımcı olmanın, Kürt halkının işi olmadığını unutmuş gözüküyordu. Osmanlı İmparatorluğu'nu yeniden canlandırma ve Adriyatik'ten Çin Seddine kadar uzanan bir Turan devleti oluşturma hayalleri kuran Türk faşistleri, militaristleri ve yayılmacıları öteden beri, Türkiye'nin Balkanlar'da, Ortadoğu'da ve Kafkasya'da lider ülke olması gerektiğinden söz etmekteydiler. Ama onları bu yolda yürümeleri için özendirmek, dahası onları büyük bir olgunluğa sahip ve tarihsel sorunları çözen güçler olarak niteleyerek onore etmek ve daha da beteri onlara bu gerici ve yayılmacı politikalarını yaşama geçirmede Kürt halkının desteğini sunmaya kalkışmak, ezilen bir ulusun kurtuluş hareketine değil, Barzani ve Talabani gibi işbirlikçi güçlere yakışırdı ancak.

Öcalan'ın demokratik birlik ve demokratik cumhuriyet önerilerini benimseyen Başkanlık Konseyi Haziran ayının ilk yarısında, savcının mütalaasından sonra da bir açıklama yapacaktı. Bu açıklamada aynen şöyle deniyordu:

Genel Başkan Abdullah Öcalan yoldaş İmralı mahkemesinde Türkiye için oldukça kapsamlı bir Demokratik Cumhuriyet projesi sunmuş, bu temelde Kürt toplumunun özgürleştirilmesinin ve Kürt sorununun çözümünün doğru

yolunu göstermiştir. Demokratik Cumhuriyet ve Kürt sorununun barış ve kardeşlik temelinde çözümü, Türkiye'nin yaşadığı gelişmeleri karşılayacak, toplumsal barışı ve halkların kardeşliğini yaratacak, 21. yüzyıla Türkiye'nin ve Kürtlerin güçlü bir birlik içinde girişimini sağlayacak yegane yoldur. Bu çözüm Türk ve Kürt halklarının çıkarına olduğu gibi, savaş rantından çıkar sağlayanlar dışında, bölgede ve dünyada da herkesin çıkarıdır... (Özgür Politika, 11 Haziran 1999, abc) Açıklama, ABD başta olmak üzere emperyalist devletlere şu çağrışı yapıyordu:

İyi biliniyor ki İmralı mahkemesi uluslararası karar ve pln çerçevesinde ortaya çıkmış olan bir mahkemedir. Bu nedenle Başkan Apo'nun yaşamından ve Kürt sorununun çözümünden dünyada herkes sorumludur. Bu çerçevede barış ve demokrasi yanlısı olan herkes sorumluluğunun gereğini yerine getirmelidir. İyi niyetli tüm çevreler barış için girişimlerini şimdiden yapmalıdırlar... Özellikle başta ABD olmak üzere, Türkiye üzerinde etkili olabilecek tüm güçleri bu kritik süreçte etkinliklerini kullanmaya çağırıyoruz. (aynı yerde)

7 Temmuz 1999'da PKK Başkanlık Konseyi'nin bir başka açıklaması yayımlanacaktı. Bu açıklamada, yabancı güçlerin taraflar üzerindeki etkisinden dolayı barışın ve özgür ilişkilerin yerine savaşın egemen olduğu ifade ediliyordu. Başkanlık Konseyi açıklamasında, 200 yıl boyunca süren bu karmaşanın iki halka da, Kürt halkı kadar olmasa da Türk halkına da çok şey kaybettirdiği söyleniyordu. Konsey, sorumluluğunun bilincinde hareket etmeyen Türk devlet yetkililerinin böylesi bir senaryoya çözümsüz tutumlarıyla olanak sağladıklarını belirttikten sonra şu görüşleri dile getiriyordu:

Buna karşı Genel Başkanımız Abdullah Öcalan yoldaşın geliştirdiği Partimiz ve halkımızca tam bir kabul gören demokratik barış mücadelesi, çözümün yolunu aralamaktadır. Kürt tarafı barışçıl demokratik çözüme hazırlanırken, Türk tarafı imhayı nasıl geliştireceğinin hazırlıklarını yapıyor. Egemen olandan beklenen çözümleyici yaklaşım sergilenmemektedir...

Eğer gireceğimiz yüzyılı da savaş sürecine dönüştürmek istemiyorsak ve barıştan yana tercih yapmak istiyorsak önderliğimizin uzattığı barış eli tutulmalıdır. Egemen bir devlet olmanın bir gereği olarak hoşgörölü ve

Çözümleyici bir tutum tercih edilmelidir. Türk ulusu büyüklüğünü bu temelde göstermelidir. Hem Devlet, hem de ulus olarak Türk'ü yüceltecek olan barışçıl, demokratik bir çözümü gerçekleştirmelidir. (abç)

AçıklamanınDevrimci, Demokratik, Yurtsever Güçlerebaşlıklılıbölümünde ise PKK Başkanlık Konseyi, devrimci güçlerin PKK'nın başlattığıbarışçıl, demokratik çözüm mücadelesikarşısındaki tutumunu eleştiriyor, yani Demokratik Cumhuriyet temelinde çözüme katkıda bulunmaya çağırıldığıbu güçlerin de sözkonusu ihanet ve teslimiyet sürecine katılmasını talep ediyordu. (4)

Burada, Öcalan'ın ve diğer PKK yöneticilerinin sık sık kullandığı "Kürt-Türk birlikteliği/ bağlaşması", "Kürt-Türk kardeşliği" ya da "ortak demokratik cumhuriyet" gibi kavramlar üzerinde durmamız gerekiyor. Sömürücüsınıflar "barış", "demokrasi", "adalet", "özgürlük", "uygarlık", "eşitlik" gibi kavramlarısömürülen sınıflarve ezilen uluslarve diğer ezilen katmanları aldatmak için kullanmada büyük bir deneyim edinmişlerdir. Sömürücü sınıflar ve onların ideolojik-siyasal boyunduruğundan kurtulamamış olan reformistler ve sözde devrimciler bu sözcükleri ve kavramları ezilen sınıflarve uluslarışasırtmak için kullanmışlardır ve kullanmaktadırlar. Bunu anlamak için burjuva demokratlarının ve liberallerinin dillere pelesenk ettiğişu "eşitlik" kavramıüzerinde duralım. Herhlde herkes Britanya, Fransa, İsviçre gibi en demokratik burjuva rejimlerinde bile işçiler ve diğer yoksullarla milyarderler ve tekeleci kapitalistler arasında hiçbir zaman bir eşitlik olmadığını ve olamayacağını kendi günlük yaşamında her gün görmekte ve rahatlıkla kavramaktadır. Lenin, Yayımlanmış Halkın Özgürlük ve Eşitlik Sloganlarıyla Aldatılması' Konuşmasına Önsöz adlı yazısında, sınıf savaşımını lafta kabul eden, ama özgürlük, eşitlik gibi parlak sloganların ardına sığınarak, sömürülen emekçi yığınları aldatan sosyalistleri, sosyal-demokratları vb. eleştirirken şunları belirtiyordu:

Sınıf savaşımını kabul edenler, bir burjuva cumhuriyetinde, hatt en özgür ve en demokratik bir burjuva cumhuriyetinde bile, özgürlük' ve eşitlik'in hiçbir zamanmeta sahiplerinineşitlik ve özgürlüğünün,sermayenineşitlik ve

özgürlüğünün anlatımından başka bir şey olmadığını ve olamayacağını da kabul etmek zorundadırlar. Marks bütün yazılarında ve özellikle de (sizin de lafta kabul ettiğiniz)Kapital”inde bunu binlerce kez açıklığa kavuşturdu o, özgürlük ve eşitlik’in soyut tarzda kavranışını ve bayağılaştırıcıları ve olgulara gözlerini yuman Bentham’ları alaya aldı ve bu soyutlamaların madd köklerini açığa çıkardı.

Burjuva sisteminde (yani, toprak ve üretim araçlarının özel mülkiyetinin sürdüğü koşullarda) ve burjuva demokrasisinde özgürlük ve eşitlik’ bütünüyle biçimsel kalır bunlar pratikte (biçimsel olarak özgür ve eşit olan) işçiler için ücretli kölelik vesermeyenineksiksiz egemenliği, emeğin sermaye tarafından ezilmesi anlamına gelirler. Bunlar, benim okumuş baylarım, sizin unutmuş bulunduğunuz sosyalizmin ABC’sidir. (Foreword to the Published Speech Deception of the People With Slogans of Freedom and Equality’ ,Collected Works, Cilt 29, 1974, s. 379-80) Bu saptamadan ulusal sorun bakımından çıkarılması gereken sonuç şudur: Evet, tutarlı demokrat ve enternasyonalistler, her türden ayrıcalıklara olduğu gibi ulusal ayrıcalıklara da karşıdırlar. Bir başka deyişle onlar ulusların eşitliğinden, yani "küçük" uluslarla "büyük" ulusların, bu bağlamda Kürt ulusuyla Türk ulusunun AYNI HAKLARA sahip olmasından yanadırlar. Ama tam bağımsızlık ve hatt radikal bir demokratik devrim, ezilen ulusun işçileri ve diğer sömürülen emekçilerinin tam kurtuluşu anlamına gelmemektedir. Bu yüzden Marksist-Leninistler, sadece ezen ulusun/ emperyalizmin ulusal zulüm ve boyunduruğuna karşı çıkmakla kalmazlar onlar aynı zamanda ezilen ulusun yazgısının ulusal burjuvazinin değil,İŞÇİLERİN VE DİĞER SÖMÜRÜLEN EMEKÇİLERİN ÇIKAR VE ÖZLEMLERİ DOĞRULTUSUNDA belirlenmesinden, yani sosyalist devrimle taçlanacak radikal bir ulusal kurtuluş ve demokratik devrimden yanadırlar. Zaten, dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarının siyasal deneyimleri de, burjuvazinin önderliğinde gerçekleştirilen yarım, hatt çeyrek ulusal kurtuluş savaşları ve demokratik devrimlerin yaşandığı ülkelerin çok geçmeden yeniden ezen ulusun ve/ ya da emperyalizmin boyunduruğu altına girdiğini, bu ülkelerin işçileri ve diğer sömürülen emekçilerinin "kendi" ulusal burjuvazilerinin ve hatt bütünüyle tasfiye edil(e)memiş "kendi" eski egemen sınıflarının sömürü ve boyunduruğu altında kaldığını sayısız kez göstermiş bulunuyor. Bu nedenledir ki, tutarlı demokrat ve enternasyonalistler ezilen ulusun işçilerini sadece ezen ulusun burjuvazisinin ideolojik-siyasal boyunduruğuna karşı değil, ezilen ulusun burjuvazisinin ideolojik-siyasal boyunduruğuna ve doğal olarak ezilen ulus milliyetçiliğine de karşı duracak

biçimde eğitirler VE ezilen ulusun işçi sınıfını bağımsız sınıf örgütlerinde (parti, sendika vb.) birleştirmek için uğraş verirler.

Böylesi bir tutarlıdemokratik yaklaşıma hiçbir zaman sahip olmamış olan Öcalan'a ve onun izinden giden PKK yöneticilerine gelince, Kürt ulusunun kendi yazgısını belirleme hakkını reddetmeleri onların Kürt halkının, ezen ulusun devletinin, yani Türkiye'nin sınırları içinde zorla tutulmasını, yani ilhakı onaylamaları anlamına gelmektedir. Tabi bu genel olarak emperyalist ve sömürgeci burjuvazinin başka halkları zorla boyunduruk altına almasını meşru görmek ve göstermek anlamına da gelmektedir. Bu hakkın savunulmasının Kürt ulusunun ille de ayrılması ve ayrı devlet kurması demek olmadığı bellidir. Marksizmin ABC'sini bilenler, ayrılma ve ayrı devlet kurmahakkınınayrılma ve ayrı devlet kurmazorunluluğuanlamına gelmediğini de bilir ve Öcalan'ınSavunma'sında yaptığı gibi bu ikisinin kasıtlı bir biçimde birbirine karıştırılmasına karşı çıkarlar. Ulusların ayrılma özgürlüğünü, eşlerin boşanma özgürlüğüne benzeten Lenin, Şubat-Mayıs 1914'te kaleme aldığı "Ulusların Kendi Yazgılarını Belirleme Hakkı" başlıklı makalesinde şöyle diyordu:

"Ulusların kendi yazgılarınıbelirleme özgürlüğünü, yani ayrılma özgürlüğünüsavunanları ayrılıkçılığíteşvik etmekle suçlamak, boşanma özgürlüğünü savunanlarlaile bağlarınıyıkmayíteşvik etmekle suçlamak kadar ahmakça ve ikiyüzlüce bir davranıştır... kapitalist devlet koşullarında, kendi yazgısınıbelirleme hakkını, yani ulusların ayrılma hakkınıreddetmek, egemen ulusun ayrıcalıklarını ve demokratik metotlara karşı polis yönetimi metotlarınısavunmaktan başka bir anlama gelmez." (Collected Works, Cilt 20, Moskova, Progress Publishers, 1972, s. 422-23) Demek oluyor ki Öcalan, Kürt ulusunun ayrılma ve ayrı bir devlet kurma HAKKINI reddetmekle egemen Türk ulusunun ayrıcalıklı konumunu ve "demokratik metotlara karşı polis yönetimi metotlarını savunmakta"dır.

Buradan hemen "Kürt-Türk birlikteliği/ bağlaşması", "Kürt-Türk kardeşliği" ve "demokratik cumhuriyet" üzerine yapılan gevezeliklere geçebiliriz.

Tutarlıdemokratizm bizi, şu sorularısormakla yükümlükılar: KİMİN KİMİNLE KARDEŞLİĞİ? KİMİN KİMİNLE BİRLİĞİ? KİMİN KİMİNLE BARIŞI? Kürt halkı ve ulusal hareketiyle Türk gericilerinin, faşistlerinin, generallerinin, büyük burjuvalarının kardeşliği, birlikteliği ve barışı mı? Evleri yakılan, köy, kasaba ve kentleri bombardımana hedef olan, kız ve oğulları kurşuna dizilen, binlercesi

asker ve sivil cezaevlerinde en korkunç işkencelere tbi tutulan ve faili meçhul cinayetlere kurban giden, köylerinden kovulan, diline kilit vurulan, siyasal temsilcileri bugün bile binlerle cezaevlerine doldurulan, yasal örgütleri polis-yargı kiskacına alınan Kürt halkının BU bay ve bayanlarla kardeşliği, birlikteliği ve barışı mı? PKK yöneticilerine bakılırsa, evet BU bay ve bayanlarla kardeşlik, birliktelik ve barışı. Geçmişte Alparslan'ın, Yavuz Sultan Selim'in, II. Abdülhamit'in ve Mustafa Kemal'in Kürt beyleri, şeyhleri ve toprak ağalarıyla bağlaşmalarını örnek göstermeleri ve her fırsatta bu örneklerin bugünün Anadolu'sunda Kürt-Türk ilişkileri için bir model olabileceğini ileri sürmeleri tam da bu anlama gelmektedir. Oysa, elleri sadece Kürt halkının değil, tüm Anadolu halklarının -hatt Balkan ve Arap halklarının- kanlarıyla lekeli Osmanlı-Türk gericiliğinin bu sürdürücüleri ve temsilcileriyle ne kardeşlik, ne birliktelik, ne de barış olanaklıdır. (5)

Ne yazık ki, Türkiye devrimci hareketinin kalıntıları, bilebildiğim kadarıyla şimdiye kadar açmadığım gerici yaklaşımları doğrudan ve sağa-sola bükmeden eleştirmemişlerdir. Onların, gerici Türk-Kürt ittifakı düşüncesini 1971'de, yani bundan 41 yıl önce tutarlı bir tarzda eleştirmiş olan Mahir Çayan'ın gerisine düşmüş olmaları hazine, ama gerçek. Çayan haklı olarak, devrimci öncüler tarafından yönetilmeyen, dolayısıyla "kendi" egemen sınıflarının denetiminde olan ezen ve ezilen ulustan halkların, bir başka gerici ya da emperyalist bir güce karşı sözde ortak eylemi ve dayanışmasının, hiçbir biçimde halkların kardeşliği ve dayanışması olarak adlandırılmayacağı kanısındaydı. O, tam da bu anlayışla hareket eden ve Kürtler'i Osmanlı-Türk gericiliğine karşı çıkmadıkları, ona boyun eğdikleri ve isyan etmedikleri için öven Mihri Belli'yi şöyle eleştiriyordu:

Toplantıda Kürt meselesini de tam bir şövenist, bir küçük-burjuva milliyetçisi gibi ele almıştır Mihri Belli. 'Türkiye'de aşağı-yukarı dört milyon Kürt yaşıyor. bu Kürt topluluğu ile Türkler'in kardeşliği tarihin sınavından geçmiştir.19. yüzyıla kadar Kürtler, Osmanlı İmparatorluğu'nun sınırlarını korudular(boldlar M. Çayan'ın)... 1880'den 1925 Şeyh Said isyanına kadar sözü edilecek bir Kürt isyanı olmadı. O dönem, Osmanlı İmparatorluğu'nun dağıldığı, bölündüğü dönemdir. Milli toplulukların hemen hepsi isyan etti. Ermenisi, Rumu, Bulgarı, Arabı.Ama Kürtler isyan etmediler o çöküş döneminde(boldlar M. Çayan'ın).' Bu lafları edenin Mihri Belli olduğunu

bilmesen, Osmanlı Hanedanının son şehzadesinin konuştuğunu zannedersin. Daha milli şuurun uyanmadığı bir dönemde Kürtlerin feodal beylerinin emrinde Osmanlı İmparatorluğunun doğu sınırlarını korumasını feodal beylerin baskısı altında uluslaşmamış iki halkın aynı sınırlar içinde yaşamasını, Birinci Dünya Savaşında iki halkın bilinçsizce emperyalist güçlerden birinin ve hakim sınıfların kontrolünde omuz omuza cepheye sürülmelerini övgüye değer birşeymiş, sanki iki halk hep ortak menfaatleri için savaşmışlar ve bu yüzden aralarında geleneksel bir dostluk doğmuş gibi göstermeye çalışmaktadır Mihri Belli. Artık işin bu kadarına da ne demeli, deli saçması' mı demeli bilemiyoruz? (1965-1971 Türkiye'de Devrimci Mücadele ve Dev-Genç, Türkiye Halk Kurtuluş Parti-Cephesi, Dava Dosyası, Yazılı Belgeler, Yar Yayınları, 1988, s. 352) Aslına bakılırsa, gerici bir Kürt-Türk birlikteliğini sistemli bir biçimde savunan Öcalan'ın kendisi de, bu anlayışın Kürt halkının/ toplumunun kolektif bilincine ne kadar derinlemesine nüfuz ettiğini itiraf etmektedir. Örneğin o, en önemli yapıtlarından birinde şöyle diyordu:

" Türk beylik ve sultanlıklarında Türk kavminden sonra önem sırası itibariyle Kürtler ikinci sırada bir rol oynarlar. Kürtlerin tarihinde bu rol karakteristiktir. Yani başlarındaki siyas gücün en temel yedeği olmak kendileri için bir kader gibidir. Bu, özünde kulluk ve serflik sisteminin ruhu gereğidir ve sınıfsal bir temeli vardır. Halklar arası kardeşlik ve dayanışmadan farklıdır." (Sümer Rahip Devletinden Demokratik Uygarlığa, Cilt II, Köln, Mezopotamya Yayınları, 2001, s. 97)

Kendisine "devrimci" sıfatınılık gören herhangi bir siyasal hareket kardeşlik, birliktelik ve barışın ancak, kendi devrimci öncülerinin yolgöstericiliğini kabul etmiş olan ezilen ve sömürülen sınıflar ve halklar arasında olanaklı olabileceği gerçeğini kabul etmek zorundadır. Bu gerek dünya işçi sınıfı ve halklarının ve gerekse Anadolu işçi sınıfı ve halklarının tarihsel deneyimlerinin yeniden ve yeniden doğruladığı bir yasadır. Türk gericiliğinin işçi sınıfının, Kürt halkı ve ulusal hareketinin ve diğer ezilen sınıf ve katmanların gelişecek inatçı kavgası sonucu, bazı ödünler vermek ve rejimi "demokratlaştırma" doğrultusunda bazı adımlar atmak zorunda kalabileceğini kabul edebiliriz. Ancak, Türkiye'nin köklü bir demokratikleşme yaşaması Türkiye işçi sınıfının ve halklarının işbirlikçi-tekelci burjuvazinin iktidarını yıkması ve bir işçi-emekçi Sovyet cumhuriyetinin kurmasından ve geçmişle sahici bir hesaplaşma

yaşamasından geçer.

PKK'nın siyasal gericilikle ve emperyalizmle flört çizgisi 11 Eylül 2001'de, New York'taki Dünya Ticaret Merkezi binalarını hedef alan terörist saldırının ardından kısmen biçim değiştirerek sürdü. PKK, bu saldırıdan sonra Yanki emperyalistlerine başsağlığı dilemek suretiyle, İslam terörizme karşı savaşta dünyanın efendilerine onların yanında olduğu mesajını vermişti. (6) Bu dönemde PKK, ABD'nin, kendi diktasına ve buyruklarına uymayan Ortadoğu ülkeleri ve rejimlerine doğrudan ve dolaylı müdahale etme ve bu ülkelere "rejim değişikliği" ve işgaller yoluyla "demokrasi" getirme yaygarasına açık destek verdi. Örneğin, o sıralar PKK Başkanlık Konseyi üyesi olan Murat Karayılan, 11 Eylül'den kısa bir süre sonra yayımlanan bir demecinde şöyle diyordu:

Şimdi anlaşılıyor ki ABD, bu olayla birlikte yeni bir konsept geliştiriyor. Dünyanın çeşitli ülkelerinde, bölgelerinde ve en temelinde Ortadoğu'da, Kafkasya'da yeni bir düzenleme geliştirmek istiyor. Bu sadece ABD değil, genel anlamda NATO politikasına dönüşebilir. Dolayısıyla yeni düzenlemede Kürtler'in bu yeni süreci hassasiyetle ele almaları ve kendilerine bir yer yapmaları gerekiyor. Bizim yaklaşımımız budur...

Irak'a yönelik bir pln gelişirse, bu yeni süreç Güney'e çok yönlü olarak yansıyacaktır. Şimdi iki şey var: Irak'a yönelik mücadelede Güneyli Kürtler mi esas güç olarak görevlendirilecek, yoksa Türk ordusu mu? Öyle görülüyor ki şimdi Güneyli güçler değerlendirilecek. Ama bununla birlikte Türk ordu güçleri de dahil edilecek. Dolayısıyla burada iş biraz hassaslaşıyor... Bir fırsat gelişebilir." (Özgür Politika, 2 Ekim 2001, abç) Başkanlık Konseyi'nin bir başka üyesi olan Cemil Bayık, PKK'nın ve Kürt halkının güç ve olanaklarının ABD'nin hizmetine sunulmasını öngören bu yaklaşımı şu sözlerle yineleyecekti:

Filistin ve Kürt sorununda eski politikaların yerine yeni politikaların geliştirileceği, belli bir çözümün devreye sokulacağı görülüyor. Irak'a müdahale, demokratik bir Irak ve Kürt sorununun demokratik ve özgür birlik temelinde çözümünü yaratırsa anlamlı olur. Böylesi bir çözüm herkesin yararına olabileceği gibi, bölgeyi de demokratikleşmeye açar. ABD öncülüğündeki güçler, Afganistan'da başarılı oldularsa bunu geliştirdikleri

geniş uzlaşma ve ittifaka borçludurlar. Ortadoğu'da da başarılı olmak isteniyorsa, en başta da Kürt ve Filistin halklarıyla ittifak yapılır, iradeleri esas alınır ve sorunlarına adaletli bir tarzda yaklaşırsa, çözümleyici ve kalıcı olunabilir. (Özgür Politika, 30 Aralık 2001)

Bugün Murat Karayılan olsun, Kürt ulusal hareketinin diğer yöneticileri olsun bu denli çıplak bir ABD/ NATO yanlısı profil sergilemiyor ve bu güçlerin "Kürtler'i görevlendirmesi"ni savunmuyorlar. Bunun nedeni bellidir: Aradan geçen süre içinde Ortadoğu ve dünya halklarının ABD emperyalizminin Afganistan, Irak ve Libya'ya doğrudan, Lübnan, Filistin, Somali, Pakistan, Suriye'ye vb. karşı giriştiği dolaylı müdahalelerin bu ülkelere "demokrasi", "özgürlük", "uygarlık" getirmeyi amaçladığı yolundaki yanılsamalarla buz olmuş ve daha da önemlisi emperyalist saldırganlar, bazı kısmı geçici başarılarına ve saldırdıkları halklara ve ülkelere ölüm ve yıkım getirmelerine rağmen halkların direnişi karşısında siyasal ve asker olarak yenilmişlerdir. Yani PKK yöneticilerinin dil ve üsluplarındaki değişikliği bir özeleştirel adıma ya da ilkeli bir anti-emperyalist konum almaya değil, bu ülkeler halklarının direnişine borçluyuz. (7)

Bu eleştirdiğim ve sergilediğim görüşlerin asıl kaynağının ya da mimarının, Murat Karayılan'ın anlatımıyla "Türk-Kürt birliğini teorileştiren" Abdullah Öcalan olduğu ve Öcalan başta olmak üzere Kürt ulusal hareketinin liderlerinin bu tez ve önermeleri yıllardır değişik vesilelerle yinelemekte olduklarını anımsatayım. Bu bakımdan, öz Türk egemen sınıfının önderliğinde Türkiye ve Ortadoğu halklarına karşı gerici Türk-Kürt bağlaşmasının inşası ve Kürt halkının devrimci enerjisinin Türk burjuvazisinin saldırgan ve yayılmacı emellerinin hizmetine sunulması olan bu tez önermelerin Öcalan tarafından nasıl dile getirilmiş olduğunu görmemiz gerekiyor.

Öcalan Ne Diyordu?

Abdullah Öcalan, yakalanmasının ardından Mayıs-Haziran 1999'da DGM'nde yapılan yargılaması öncesinde hazırladığı Savunma ve Esas İlişkin Savunma adlı metinlerde artık şiddetin Türkiye'nin gündeminden kalktığını, Türkiye'nin, sözde barış ve sözde demokratik birlik yoluyla Kürt sorununu çözmesi hlinde, PKK'nın olanaklarının Türk devletinin hizmetine gireceğini, böylelikle Türkiye'nin bölgede güçlü ve lider bir ülke hline geleceğini ve çevre ülkelere "meşru" müdahale yapma hakkı kazanacağını vb. şöyle anlatıyordu:

Şiddet, artık Cumhuriyetin gündeminden kesin kalkmalıdır. Sanıyorum, Türkiye'de tüm kesimlerin konsensüs sağladıkları en temel bir konu budur. Kimse sorunların şiddetle çözüleceğine inanmıyor. Bunun, açık ve tarihten en büyük dersi çıkarmış görünen ve büyük zor gücüne rağmen, bu gücün etkisini ancak, yaratıcıçağdaş bir demokrasiye yönlendirmede kullanan ve açıkça 90 ortalarından beri MGK konseptleri ile yürütülen, içinden geçmekte olduğumuz tarih aşamayla da, kanıtlanmaktadır... (Savunma)

Cumhuriyet tarihinin bu en zor sorunu çözümlendiğinde Türkiye'nin iç barışından aldığı güçle bölgede lider bir ülke olarak hamle gücüne kavuşacağı kesindir. Ortadoğu'da liderlik dönemi Orta Asya'dan Balkanlar ve Kafkaslara kadar etkili olma anlamına gelecektir. Demokratik sistemin çözüm gücü, başta barış olmak üzere, birçok çelişki ve sorun olan bu bölgelere haklı bir müdahale ve desteğin verilmesi ve istenmesine de yol açacaktır. (Savunma)

PKK'nin asker sorun olmaktan çıkması, Kürt sorununun siyasçözümünün yolunu açacak ve beraberinde siyas sorun olmaktan çıkması anlamına da gelecektir. Devletin bütünlüğünü birliğini zorlamaktan, ona güç verme sürecine girilecektir. Devletle demokratik bütünleşme yolu açıldıkça devlete karşıt konum aşılabacaktır. (Esasa İlişkin Savunma)

Türkiye burada büyük tehlikelerden korunma kadar, tersine yani güç kaynağına dönüştürme şansına sahip olacaktır. İçte ve dışta PKK'nin asker savaş olanakları çözümle birlikte Türkiye'nin hizmetine girecektir... Kürtlerin Demokratik Cumhuriyet'le bütünleşmesi geliştikçe bu asker anlamda da karşı tehditten stratejik bir güç kaynağına dönüşecektir. Çözüm bu büyük fırsatı sunuyor. Geleceğe en büyük stratejik yatırım oluyor. (Esasa İlişkin Savunma)

70'lerde moda olan, ve uygulandığında sadece, ayrı devlet anlamında yorumlanan 'ulusların kaderlerini tayin hakkı' gerçekten, bu yorumuyla bir çıkmazdı. Kürdistan pratiğinde, sorunu yokuşa sürme yanı ağır basıyordu. Bunu, fiilen belirttiğim tarzda aşmaya çalıştım. Ancak, demokratik çözüm tarzının zenginliği karşısında, ayrı devlet, federasyon, otonomi ve benzeri yaklaşımların bile, geri ve bazen çözümsüzlüğe yol açtığını pratikte görünce demokratik sistem üzerinde yoğunlaşma, bana çok önemli geldi. (Savunma)

Devamı için tıklayın

